

Sygn. akt III AUa 648/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Góraska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 r. w Szczecinie

sprawy H. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o podjęcie wypłaty emerytury z datą wcześniejszą

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 maja 2013 r. sygn. akt VI U 389/13

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSO del. Beata Góraska

Sygn. akt III AUa 648/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 marca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG. odmówił uchylenia decyzji z dnia 12 października 2011r. w części, w jakiej ta decyzja zawiesza prawo do emerytury za okres od 1.10.2011r. do 21.11.2012r.

Ubezpieczona H. R. odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wypłaty emerytury za okres od 1.10.2011r. do 21.11.2012r. wraz z należnymi odsetkami.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 28 maja 2013r. oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że ubezpieczona H. R. prawo do emerytury uzyskała od dnia 1.06 2008 roku. Na mocy decyzji pozwanego z dnia 12.10.2011 r organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 1 października 2011 roku w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Jako podstawę prawną wskazał art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. nr 257 poz. 1726). W dniu 3.12.2012 r. ubezpieczona złożyła w ZUS wniosek o wznowienie postępowania w sprawie decyzji organu rentowego z dnia 12.10.2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Decyzją z dnia 27.12.2012 r. pozwany wznowił wypłatę świadczenia od 22.11.2012 r., a następnie decyzją z dnia 12.03.2012 r. odmówił wznowienia postępowania w sprawie decyzji z dnia 12.10.2011 r.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Jednocześnie wskazał, że zgodnie z treścią art. 103 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu; obowiązywał na mocy ustawy z dnia 16.12.2010 r. od dnia 1 stycznia 2011 roku. Sąd podkreślił, że na podstawie tej regulacji prawnej organ rentowy decyzją z dnia 12.10.2011 roku wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 uznał ten przepis za niezgodny z Konstytucją, w zakresie w jakim dotyczy to osób które nabyły prawo do emerytury w okresie między 8.01.2009 r., a dniem 31.12.2011 roku .

Sąd meriti zaakcentował, że we wniosku o wznowienie postępowania ubezpieczona wskazała na to orzeczenie wnosząc o uchylenie decyzji organu rentowego z dnia 12.10.2011 roku poprzez nakazanie wypłaty świadczenia emerytalnego od dnia 1.10.2011 roku. Zgodnie z przepisem art. 145a K.p.a.: można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Skargę o wznowienie wnosi się w terminie 1 miesiąca od opublikowania orzeczenia Trybunału. Musi ona spełniać warunki formalne. Wniosek ubezpieczonej został wniesiony w terminie i zawierał wszystkie wymagane przez prawo elementy.

Sąd Okręgowy uznał, że stanowisko ubezpieczonej, co do tego, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy jej sytuacji prawnej jest niezasadne, bowiem była osobą uprawnioną do emerytury na podstawie decyzji pozwanego wydanej w dniu 14.07.2008 r. Tymczasem z uzasadnienia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie wynika, że na mocy tego wyroku tylko emeryci, którzy nabyli prawo do świadczenia i jego realizacji w określonym przedziale czasowym tj. od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. nie podlegają rygorom wynikającym z art.103a ustawy o emeryturach i rentach.

Ubezpieczona w wywiezionej apelacji zaskarżyła wyrok w całości, podnosząc nieuzasadniony podział emerytów ze względu na okres przyznania świadczenia emerytalnego i wniosła o zmianę wyroku poprzez przyznanie prawa do świadczenia za okres od 1.10.2011r. do 21.11.2012r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonej jest nieuzasadniona. Argumentacja Sądu I instancji wskazująca na brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji ZUS jest prawidłowa i w pełni podzielana przez Sąd Apelacyjny, zaś rozstrzygnięcie jest zgodne z ugruntowaną linią orzecniczą. Bezspornie ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury od 1.06.2008 r. jednocześnie nieprzerwanie pozostając zatrudnioną w Wojewódzkim Inspektoracie Weterynarii (k.39, 46 akt emerytalnych).

Należy wskazać, że przepis art. 103 ust. 2a ustawy z 17 grudnia 1998 r. w dacie od której przyznano ubezpieczonej emeryturę stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na

rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego; zatem skarżąca składając 24.06.2008 r. wniosek o emeryturę miała świadomość konieczności rozwiązania stosunku pracy w celu uzyskania świadczenia. W wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchylono art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej. W wyniku tego zabiegu legislacyjnego ustawodawca umożliwił jednocześnie pobieranie emerytury i pozostawanie w stosunku zatrudnienia. Ubezpieczona skorzystała z tej zmiany przepisów w ten sposób, że w jej sytuacji faktycznej organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od 1 stycznia 2009r. Kolejna zmiana przepisów dokonana przez ustawę z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadziła do ustawy emerytalnej przepis art. 103a, na mocy którego prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, przez co świadczenie ubezpieczonej zostało zawieszona. Sąd Apelacyjny wskazuje, że dla prawidłowego rozumienia przywoływanego rozstrzygnięcia Trybunału konieczne jest nie tylko odczytanie sentencji orzeczenia ale przede wszystkim jego uzasadnienia. Właśnie z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. wynika stanowisko prawne przywoływane przez Sąd Okręgowy, mianowicie że wyrok ma zastosowanie do osób, które prawo do emerytury nabyły w okresie 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.; pogląd ten wynika stąd, że treść ryzyka emerytalnego z tego okresu nie przewidywała konieczności rozwiązania zatrudnienia z dotychczasowym pracodawcą, a więc nowelizacja przepisów z 16 grudnia 2010 r. stanowiła dla nich zaskoczenie i godziła między innymi w zasadę zaufania obywateli do państwa i prawa przez nie stanowionego. Z kolei osoby, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r. w celu uzyskania świadczenia emerytalnego zobowiązane były rozwiązać dotychczasowy stosunek zatrudnienia. Apelująca znalazła się właśnie w kręgu tych osób. Składając wniosek dnia 24.06.2008r. miała świadomość obowiązujących w tamtym okresie przepisów, a po liberalizacji ustawy emerytalnej skorzystała z nowego prawa i, niejako przy okazji kontynuując zatrudnienie jednocześnie otrzymywała emeryturę. Późniejsze wprowadzenie art. 103a ustawy emerytalnej z całym przekonaniem pogorszyło sytuację ubezpieczonej, jednak w żadnej mierze nie stanowiło naruszenia zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do prawa, co w konsekwencji powoduje, że wskazane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie może stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Tym samym wyrok sądu I instancji jest prawidłowy, ponieważ wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył sytuacji prawnej i faktycznej w jakiej znalazła się ubezpieczona. Ponieważ sprawa została oceniona merytorycznie, Sąd Apelacyjny uznał że nie jest konieczne rozstrzygnięcie co do zachowania przez ubezpieczoną formalnej przesłanki dopuszczalności złożenia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed organem rentowym (art. 145 k.p.a.)

Zważając na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka-Szkibieli SSO del. Beata Górka